ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁποῖα δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν. Τοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι ὑπάρχουν δύο τρόποι: Ἢ νὰ μᾶς στείλουν τὰ δελτία των καὶ 8 δραχμὰς δι' ἕκαστον βιβλίον καὶ νὰ τοὺς τὰ στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νὰ δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπῦρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς

ΕΥΑΓΓ. ΤΡΑΝΤΑΛΗΝ. — Τὸ διήγημά σας ὄχι καλό. Χρειάζονται πολλὰ προσόντα καὶ ἐφόδια, δυστυχῶς, γιὰ νὰ γραφῆ ἕνα καλὸ διήγημα. Ἰδοὺ π. χ.

«ΕΥΤΗΧΗΣΜΕΝΑ — ΧΡΙΣΤΟΥΓΑΙΝΑ»

Ἦτο παραμονὶ Χριστουγέννων. Μιὰ νύχτα παγερὴ τοῦ Δεκέμβρη, τὸν οὐρανὸν τὸν σκέπαζον μαῦρα πυκνὰ ἀπηλιωτικὰ σύννεφα. Ἔξω ὁ ἄνεμος ἐμούγκριζε, ἐπικρατοῦσε διαβολεμένο τσουκτερὸ κρύο. Ὁ παγερὸς βορειᾶς ἔκανε ποιὸ ἀνηπόφορο τὸ ψηλὸ διαπεραστικὸ ἐκεῖνο κρύο, ἔριχε κοκινήσι τῆς μύτες τῶν δυστηχησμένων ἀνθρώπων σαλαλόνιας τὸ ἐμπώρειμά τους ποῦχαν πρώχειρα στημένο κάπου, παρ' ὅλο τὸ ἀπαλλαγιστικὸ ξεροβόρει ἡ πόλεις τῶν Ἀθηνῶν εἶχε ζωηρὰ κίνησι. Ἡ βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἦτο φωρτωμένες ἀπ' τὰ καλήτερα εἴδη, λόγο τῆς ἐωρτῆς, φωτόλουστες ἀπὸ διάφορα χρωματιστὰ φῶτα. Ἔδιχναν ὅψι ἐωρτάσμιον. Κόσμος πολὺς πηγαινοήρχετο ἀπ' τοὺς κεντρικώτερους δρόμους γιὰ νὰ χαθοῦν στὰ μεγαλήτερα καταστήματα, νὰ ψωνίσουν κάτι. Ἐνῶ ἡ Νύχτα κυλοῦσε βαργειᾶ μέσα στὴν Ἀνθρωποθάλασσα, κάποια Δυστηχησμένη Γυναικούλα κρατοῦσε στὴν Ἀγκαλιά της ἕνα χωρτωμένο ἀγοράκι πούτρεμε σὰν φύλο δένδρου μέσ' στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πονεμένης μάνας, ἀπ' τὸ παγερὸ ξεροβόρει. Παρ' ὅλο μάλιστα ποὺ ἦτο φτωχὰ ντυμένη, ἐφαίνετο πῶς πράγματι αὐτὴ ἡ δυστηχησμένη ὕπαρξη ἦτο κάποτε ἀρχόντισα. Τὸ ταπηνὸ τσεμπέρι πούτο ἀπαλὰ κι' ἄτακτα ριχμένο στὸ μικρὸ κεφάλι της, τὴν ἔκανε ποιὸ συμπαθετική, ποιὸ νόστιμη. Ἡ κορμοστασιά της ἦτο ὑπέροχη, ἐφαίνετο λιγερὴ κὰ χαριτωμένη. Δὲν θὰ ἦτο πλέον τῶν εἰκοσιδύο χρόνων. Τὸ πρόσωπό της ἦτο ἀρχοντικοῦ τύπου, δύο μαῦρα μεγάλα μάτια τὸ στόλιζαν, ποὺ ἦταν ἕτοιμα νὰ χύσουν δάκρυα. Τὰ μαῦρα πυκνὰ μαλιά της ἔβγεναν ἄτακτα ἀπ' τῆς ἄκρες τοῦ τσεμπεριοῦ. Ἡ Δυστηχησμένα Γυναῖκα Γυρνώντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στοὺς δρόμους, ἔδινε τὴν ἐντίποσι σὰν σκυλὶ ποῦ χάνη τὸν ἀφέντι του. Σταμάτησε γὰ λίγο τὸ βῆμα της. κυτοῦσε γύρο της περίεργα μὲ βλέμμα κουρασμένο. τὸ πολύτιμο φωρτίο της τὴν εἶχε κουράσει. Ἄ! πόσο ! θάθελε λίγο ζεστασιά, λίγο ξεκούρασι γιὰ τὸ βασανισμένο της κορμί. ζητοῦσε ἄσσυλο καὶ ἄσσυλο γιὰ ὅλη της τὴ ζωή. διστηχῶς ὅμως ἦτο ξένη κι' ἄγνωστη γιὰ τὴν Ἀθήνα, χθὲς μόλις εἶχε ἔλθει ἀπὸ μακρυνὴ ἐπαρχία, ἀναζητώντας Ἐργασία μὲ λιγο ἀσημία ποὺ πεθοῦσε. Νηστικιὰ καὶ κουρασμένη καθὼς ἦτο τῆς εἶρθε ἐνα Ἴδος σὰν λιποθυμεία. Ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ σβύνη. Ἐ δυναμις της τὴν ἐγκατέλιπον. Ἐβάδισε λίγα βήματα πλησίασε σὲ κάποιε γωνειὰ ποὺ τὴν προστάτευε ἀπ' τὸν παγερὸ ἀέρα καὶ σωρηάσθη κάτω ἀπ' τὴν Ἐξάντλησι. τὰ χλάματα τοὺ μικροῦ τριποῦσαν περισσότερο τὴν πονεμένη της καρδιά. ἄφησε ἕνα βαθεὶ Στεναγμὸ καὶ μουρμούρισε μὲ πόνο. — Κάλιο νὰ μὴ γενέμου. κι' ἀπ' τὰ μάτια της ἔτρεξαν διὸ χοντρὰ δάκρυα. Τέλος πεῖρε τὴν ἀπόφασι νὰ ζητήσι ἐλεημοσύνη ἀπ' τὸν κάθε τύχων. ψυθείρισε σιγὰ μέσα της. — Θὰ ρίξο στὴν πάντα τὴν Ντροπὴ, πρέπει νὰ ζηταιανέψο γιὰ νὰ ζήσο.

Ἕως τόσω εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι. καὶ στὸν πρῶτο τυχόντα ποὺ ἄπλωσε ντροπαλὰ τὸχέρι της δοκίμασε τὴν πρώτη ἀποτυχία. δὲν ἔχασε τὸ θάρρος της, ἐξακολούθησε ν' ἁπλώνει πάντα τὸ χέρι της. μιὰ καλόψυχη κυρία τῆς ἔδωσε ἕνα πεντόφραχμο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ἐλπίζη. Ὧρες ὁλόκληρες παρακαλοῦσε κόσμο καὶ κοσμάκι ἀλλὰ παντοῦ ἄρνησι, παντοῦ ἀποτυχία, δὲν ζητοῦσε καὶ πολὰ, τὴν ἄκουγε κανεῖς νὰ ζητῆ Σιγὰ-Σιγὰ λέγοντας.

— Δόστε καὶ Σεμένα καμιὰ δεκαρούλα κύριοι. κανεὶς ὅμως δὲν ἔδινε Σημασία στὴν Δυστηχησμένη αὐτὴ Ὕπαρξη.

Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γράψετε ἕνα στοιχειωδῶς ἐστω, καλὸ διήγημα, ἀφοῦ ἀγνοεῖτε τὸ ὀρθῶς γράφειν; Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύουμε νὰ πάψετε νὰ γράφετε καὶ ν' ἀρχίσετε νὰ διαβάζετε.

Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ τέλος τοῦ διηγήματός σας:

«—Μάρο ! φώναξε Ἔκπληκτος ὁ παύλος τρέμοντας ἀπὸ χαρά.—» Παύλε. ἀνέκραξε Ἐκείνη καὶ δίνοντας τὸ παιδὶ στὴν Ὑπηρέτρια, ἐγλύστρησε στὴν ἀγκαλιά του. — Παύλε, τί κακὸ ἦτο αὐτὸ ποὺ μοῦ κανες; καὶ ἀνελύθη σὲ λυγμούς. Μάρο, συγχώρεσέ με γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦκανα. — Σὺ Μάρο Ἐδῶ; πραγματικώτης ἢ ὄνειρο;

Ἡ Μάρο δίπλοσε τὰ χέρια της στὸν λαιμό του, ἄφησε κραυγὴ χαράς. — Ἀγαπημένε μου Παύλε, γιατὶ μέκανες νὰ ὑποφέρω ; τὸν ρώτησε τριψερά». Ὁ Παύλος τὴν ἔσφιξε δυνατὰ στὰ στήθη του, κόλλησε τὰ χείλη του στὰ θκά της νοιώθοντας τὴν θέρμη τοῦ φιλιοῦ.

— Μάρο, μὲ συγχορῆς γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦκανα; τὴν ρώτησε ξανά.

— Νὲ, ἀγαπημένε μου, Σὲ συγχωρῶ γιὰ πάντα. τὸν κρατοῦσε σφυκτὰ στὴν ἀγκαλιὰ φοβούμενη μὴ τὸν χάση. ὁ Παύλος τὴν χάδευε ἀπαλὰ τοὺς ὤμους. Ἐκείνη τὸν κυττοῦσε μὲ δακρυσμένα μάτια. — Τώρα θὰ ἑωρτάσοιμε μαζεὶ τὰ χριστοῦγαινα.

— Νὲ ἀγάπη μου, τοὺ ἀπάντησε γεμάτη Ἰκανοποῖησις καὶ γυρνόντας στὴν Παρὶ τῆς Ἔγνεψε νὰ τῆς δόσι τὸ παιδί. Ἐξακολούθησε.— Μὴ ξεχνᾶς πῶς εἶσε Μπαμπάς».

Ὁ Παύλος πεῖρε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του, τὸ μικρὸ ἀγοράκι ποὺ το τόσο φτωχὰ ντυμένο τὸ φίλισε πολλὲς φορὲς μὲ ὅλη του τὴν πατρηκὶ στοργή. Ἔξαλος ἀπὸ χαρὰ ἡ Παρὶ θέλισε κι' αὐτὴ νὰ πῆ κάτι. — Τώρα θὰ πιρετὸ ἀφέντι καὶ κυρὰ μαζεί.

— Νὰ Παρὶ, ψυθείρισε ὁ Παύλος. καὶ σφύγκοντας ποιὸ Δυνατὸ τὴν Μάρο τῆς Εἶπε μὲ λαχκτάρα.

— Μόνο κοντά σου θάμε εὐτηχησμένος».

ΝΙΚ. Σ. ΣΤΑΘΑΤΟΝ, Ἐνταῦθα. — Τὸ τραγουδάκι σας ἀρκετὰ πετυχημένο. Τὸ δησιεύουμε ἐδῶ:

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΤΟΤΕ. Τὴν λέγαν Ἐλενιὼ
σοῦ μίλαγε μὲ τὸ στανιὸ
κ' εἶχε τὰ μάτια διαρκῶς κάτεβα-
(σμένα,
μὲ ἕνα φόρεμα φτηνὸ
ὡσὰν ἀγρίμι ἀληθινὸ
κύτταζε τριγύρω φοβισμένα !
ΤΩΡΑ. Εἶν' ἄλλη ἡ Λενιὼ
δὲν σοῦ μιλᾶ μὲ τὸ στανιὸ
δὲν ἔχει πειὰ τὰ μάτια φοβισμένα
εἶνε τσαχπίνα καὶ ναζοῦ
καὶ φορτωμένη μὲ μπιζοῦ
κι' ἀκόμα ἡ Λενιὼ ἔγινε... Λένα !
Τὴν τριγυρίζουν θαυμαστὲς
ἔχει σωρὸ τοὺς ἐραστὲς
ταβέρνα δὲν ἀφήνει γιὰ ταβέρνα
ὅ,τι ζητήσει τ' ἀποχτᾶ
καπνίζει, παίζει, ξενυχτᾶ
καὶ ἔγιν' ἡ Λενιὼ «οὔλτρα-μοντέρ-
(να»
Παίζει στὶς κοῦρσες ταχτικὰ
μιλᾶ, φαρσὶ, τὰ γαλλικὰ
—«Μὸν σὲρ» καὶ «Μὸν ἀμὶ» καὶ
(τόσα ἄλλα !
Διαβάζει μόνο Ντεκομπρὰ
καὶ πάντα βρίσκεται ἀν-μπρὰ
μὲ «πρόσωπα» σπουδαῖα καὶ μεγάλα!
....
Σὰν μείνει ὅμως μοναχὴ
μὲ κουρασμένη τὴν ψυχὴ
γυρίζει μὲ καϋμὸ στὰ περασμένα
κλαίει μὲ πόνο σιγανὰ
κάποια της ὄνειρα ἀγνὰ
καὶ τότε... ἡ «Λενιὼ» μισεῖ τὴν
«Λένα» ! !

Ε. Ι. ΣΤ. — Σᾶς παρακαλοῦμεν, διέλθετε τῶν γραφείων μας, Λέκα 7, οἱανδήποτε ὥραν θελήσετε, διότι διὰ τῆς στήλης αὐτῆς δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ συνεννόησις σχετικῶς μὲ τὴν πρότασίν σας.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ — ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21.419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ—ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος	Δραχ. 100	Ἀμερικῆς	» 7
» Ἑξάμηνος	» 200	Ἐξωτερικοῦ	Δολλάρια 6

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.